

[Poul H. Møller]

keparti som sikkert de fleste hilse med stor glæde.

### **Ib Christensen (DR):**

Det er retsforbundets opfattelse, at det er farligt for verdensfreden, når 2 militære pagt-systemer står over for hinanden rustet til tænderne. Det triste og det tragiske er bare, at det på kortere sigt er vanskeligt at se noget alternativ, så længe De Forenede Nationer er så svagt, som det er.

Magtbalancens absurditet fremgår også af de vendinger, som udenrigsministeren havde i sin tale, hvor han refererer, at der er nogle, der mener, at man skal opruste for at nedruste, og det er det, som i hvert fald de øvrige NATO-lande åbenbart mener. Først skal man ruste sig til tænderne, så man har noget at slå af på, og så kan man få nogle koncessioner. Det er i sig selv barokt, og det er dødsensfarligt, fordi det i denne sammenhæng betyder, at atomtærsklen sænkes, at taktiske atomvåben kommer til at supplere strategiske atomvåben, og at Vesteuropa i yderste fald kan blive krigsskueplads for en kernevåbenkrig. Det er også dødsensfarligt, fordi det bliver således, at minutter måske kan afgøre, om menneskeheden bliver udsløttet.

Der er ikke noget at sige til, at når udsigterne er så dystre og så absurde, så skubber folk det væk, også mange politikere. Man vil ikke beskæftige sig med det. Man gennemgår det, man psykologisk kalder en fortrængning. Det bliver så meget mere farligt, som det giver de kræfter, der ønsker, at denne galskab skal fortsætte, bedre mulighed herfor. Det er en dødsensfarlig eventualitet, og derfor må ethvert land, også Danmark, med ansvarlighed tage sin stilling op.

Jeg må sige, at det er beklageligt, at regeringen nærmest har søgt at undgå en egentlig debat i den danske offentlighed omkring disse ting, og også her i folketinget. Fordi regeringen har villet undgå denne debat, måske på grund af interne vanskeligheder i socialdemokratiet, sidder man nu i denne situation, hvor man er bragt i vanskeligheder. Havde vi fået den debat på det tidspunkt, hvor andre lande i NATO havde den, så havde der måske i dag været en afklaring – det kan man ikke sige at der foreligger nu – og så

havde regeringen måske været nogle vanskeligheder foruden.

Men det skal ikke fordunkle, at vi hilser med tilfredshed, at regeringen nu vil gå ind for en udskydelse af NATO-beslutningen om anskaffelse af 572 nye raketter i Vesteuropa. De betingelser, som udenrigsministeren knytter til det i sin tale, kan vi fra retsforbundets side godt acceptere. Der er spørgsmål, som jeg mener at udenrigsministeren må svare på, og som også andre har været inde på, nemlig: hvad er det egentlig, regeringen vil gøre på mødet den 12.-14. december, og kan man i den forbindelse forvente, at det såkaldte consensusprincip i NATO bliver opretholdt, det vil sige, at alle lande skal være enige om en beslutning? Vil regeringen bruge consensuskikken i NATO til, om jeg så må sige, at vetoen i beslutning om, at nogle lande anskaffer sig disse raketter?

Det synes jeg nok er en væsentlig ting, for hvis man blot vil komme med et forslag og, når det er fejlet af bordet, så vil sige: all right, det kunne vi altså ikke få flertal for, så er det kun en manøvre. Jeg synes nok, at folketinget har krav på en tydeliggørelse af, hvor meget vægt regeringen vil lægge bag dette ønske, som vi deler, om en udsættelse af beslutningen. Hvis det kun er det første og ikke det, at man lægger større vægt på det, så er der jo kun tale om en manøvre og ikke om et seriøst forsøg på at få en pause til forhandlinger med Warszawapagten gennem en udskydelse af denne beslutning.

Der er tre grunde til, at vi synes, det er en god idé at udskyde beslutningen, ud over dem, jeg allerede har nævnt.

For det første er der uenighed blandt eksperterne om, hvorvidt magtbalancen mellem NATO og Warszawapagten er forskubbet på kernevåbenområdet. Det er dog nok den overvejende opfattelse, at der ikke i øjeblikket er tale om en forskydelse af magtbalancen, men at det kan ske i løbet af få år. Det ville ikke ske på en sådan måde, at en udskydelse ikke ville være forsvarlig. Faren for, at man i Warszawapagten får overvægt også på dette område i løbet af 2-3 år, er altså ikke større, end at udskydelsen af beslutningen nu godt kan forsvares.

For det andet er der uenighed om, hvorvidt det sovjetiske tilbud om tilbagetrækning af 20.000 tropper og 1.000 kampvogne fra Østtyskland er en invitation til forhandlinger